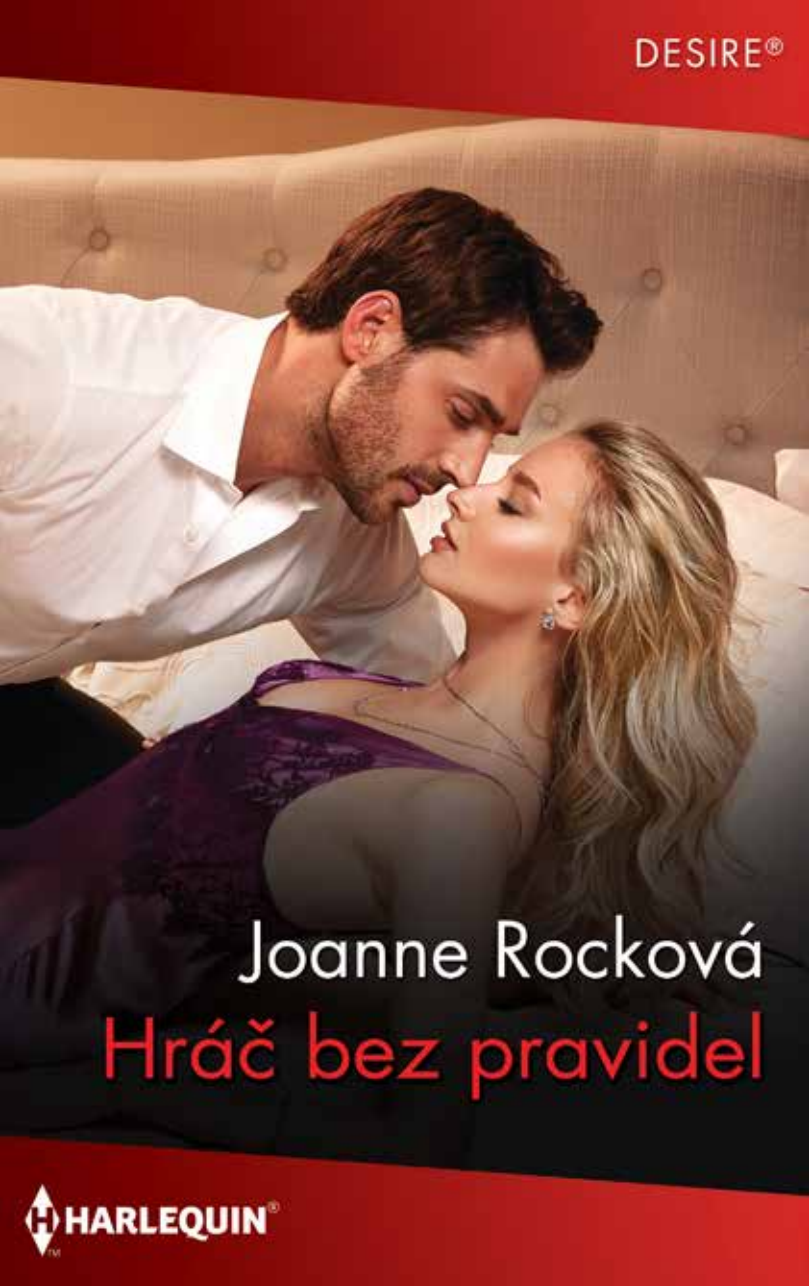

DESIRE®

A romantic scene between a man and a woman in a bedroom. The man, with dark hair and a beard, is wearing a white dress shirt and is leaning over the woman. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a purple lace dress. They are looking at each other closely, almost touching noses. The background shows a tufted headboard of a bed.

Joanne Rocková
Hráč bez pravidel

 HARLEQUIN®

JOANNE ROCKOVÁ

HRÁČ BEZ PRAVIDEL

PŘEKLAD

HELENA ŠLECHTOVÁ

Milá čtenářko,

všechny mé únorové příběhy Vás zavedou do společnosti horních deseti tisíc. Vy již dobře víte, že ani těmto bohatým lidem se nevyhýbají problémy včetně těch srdečních. Takže můžete sledovat, jak se nenasytí příbuzní snaží zdiskreditovat nádhernou Trinity a připravit ji o miliardové dědictví v povídce Aférka s dědičkou. V příběhu Hráč bez pravidel znovu zavítáte na ranč Mesa Falls, kde své vyšetřování vede po všech stránkách mimořádná vyšetřovatelka April. V romanci Zakázaný polibek je opravdu ten inkriminovaný polibek spouštěčem laviny událostí, které nevyhnutelně vedou k odhalení dávné náklonnosti Taylor k jednomu z bratrů Knoxových. Není to ale ten, se kterým si ji všichni spojují...

Užijte si tedy nejen romantiku, ale i nečekaná překvapení a nespoutanou vášně!

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

HRÁČ BEZ PRAVIDEL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Rule Breaker

První vydání:

Harlequin Books, 2020

Překlad:

Helena Šlechtová

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hythová

© 2020 by Joanne Rock

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5635-3 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5636-0 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5637-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Prozíravější muž by si asi zablokoval její číslo. Weston Rivera to však neudělal.

A tak teď poněkud křečovitě svíral v ruce svůj mobil. Jen stěží mohl předstírat, že si nevšiml zprávy od jedné atraktivní soukromé vyšetřovatelky, od níž by se měl držet dál.

Nepřítomně přešel ze své domácí pracovny do obytného prostoru s mimoúrovňovou podlahou. Venku už zapadlo slunce, ale prosklenou stěnou místnosti ještě viděl rozpíjející se obrysy pohoří Bitterroot Mountains. Jejích strmé vrcholky se však halily v mracích zvěstujících blížící se bouři.

Četl si znovu zprávu v telefonu.

Výstup severovýchodním žlebem. Můžete mě nasměrovat? Utábořila jsem se, ráno na vrchol, doufám.

Tak ona po něm chce rady?

Jednu by pro April Stephensovou, sexy expertku vyšetřující finanční záležitosti, která se vloudila sem na ranč Mesa Falls, dozajista měl. Nikdy se neměla vydávat na horský výstup obtížnosti čtyři v zimě sama, zvláště v počasí jako bylo teď. Jako zkušený horolezec a dobrovolný horský záchranář věděl, o čem mluví.

Proč se ho nezeptala *předtím*, než vyrazila do hor?

Upřímně řečeno, vyhýbal se jí a měl k tomu dobré důvody. Když ho naposled odchytila tady na ranči v kanceláři, dal jí jasně najevo, že jí nemá k jejímu vyšetřování co říct. Týkalo se finančních záležitostí jednoho z jejich pravidelných hostů Alonza Salazara, s nímž však ho pojil nadstandardní vztah. Salazar nad nimi držel ochrannou ruku, když s bratrem a ještě čtyřmi kamarády zažili jako teenageři tragickou nehodu, která skončila smrtí jednoho jejich spolužáka. Z jejich klukovské partičky se později stali spoluvlastníci tohoto prosperujícího ranče, který současně sloužil jako rekreační zařízení. Vztahy se Salazarem překročily běžnou hranici učitel a žák, přerostly v přátelství. Takže Weston neměl pražádnou chuť pomáhat nějaké dámě, štourající se v Salazarových financích. Nikdy ho nezajímalo, co ten člověk se svými penězi dělá. Navíc byl vůči němu loajální.

Ovšem telefonní číslo té čmuchalky si po schůzce nezablokoval, a tak mu teď přistála její zneklidňující zpráva.

Snaží se ho nějak dostat? Hledá způsob, jak navázat konverzaci a něco z něj vytáhnout? Nebo je skutečně v horách, a tím pádem ve slušném průšvih? Doneslo se mu od jednoho z horských vůdců, že hned když sem přijela, zašla si do místní prodejny s turistickými potřebami, takže to vypadá, že se skutečně chystala na túru. Ale jednodenní výstup je v zimě pěkná zabíračka, i kdyby šlo o některou z lehčích cest.

Znovu zaklel, aby si ulevil. Rozvalil se na pohodlné kožené pohovce kousek od krbových kamen a zíral do ohně. Prohořelé dřevo zapraskalo, zborstilo se a vyslalo pár jisker, které prosvítily průhledná dvířka. Jak jí má odpovědět? Určitě by se neměla sama pokoušet o sestup teď ve tmě. Ale počasí se může každou chvíli zhoršit a strávit tam noc by mohlo být taky riskantní. Sám byl sice hazardér, ale pokud jde

o jiné, tak měl až abnormálně vyvinutý smysl pro odpovědnost. Možná to způsobila ta tragédie, která se stala před více než desítkou let a z níž vzniklo pevné pouto mezi ním a Alonzem Salazarem.

Kde jste?

Vymačkával ten text na klávesnici s daleko větší razancí, než bylo třeba. Dobře totiž věděl, kam tahle konverzace nakonec povede.

Odpověděla mu odkazem na mapu. Měla v mobilu kvalitní aplikaci, která ukázala její přesnou polohu.

Malinko si oddechl. Nevypadalo to, že by byla v horách úplným zelenáčem, když takhle reagovala. Bylo jí jasné, jak je v takovém terénu důležité znát neustále svou polohu. Ovšem když si místo na mapě přiblížil, tak ztuhl.

Bylo to horší, než čekal.

April totiž netábořila na jednom z těch bezpečných míst, jako je Gem Lake nebo Baker's Lake, ale kempovala nebezpečně blízko Severovýchodního žlebu. Tady mívají laviny pré.

Teď už nezáleželo na tom, jak velké zkušenosti má ta dáma v horách nebo jestli si je vědoma toho, co jí hrozí. Byla hostem na jeho ranči a on za ni cítil zodpovědnost. A když ho ještě k tomu žádala o radu při tomhle hloupě riskantním podniku, tak zkrátka neměl na výběr. Musí jí pomoci.

Zůstaňte tam. Nechte zapnutý mobil. Nerozdělávejte oheň. Jsem na cestě k vám.

Asi z toho nebude dvakrát nadšená, ale to bylo Westonovi fuk. Strčil telefon do kapsy a bral schody po dvou, aby se převlékl na cestu do hor. Jen aby se to nezvrtlo a neskončilo to nakonec záchrannou operací. Při tom pomyšlení se mu udělalo zle.

Jeden katastrofický zážitek v životě mu vrchovatě stačil. Nikdy na něj nezapomene. Něco podobného už by jen těžko přežil.

„Jsem na cestě.“ April Stephensová si nahlas četla zprávu, která dorazila asi před hodinou.

Vězela až po krk ve vypůjčeném spacáku, na kari-matce, ale pořád se nedokázala po túře v náročném terénu zahřát. Přestala si pohrávat s telefonem, aby zbytečně nevybílala baterii, a spíš přemýšlela o tom, co přimělo Westona Riveru, aby se vydal za ní do hor. Bohatý a vlivný majitel ranče se jí totiž až dosud úzkostlivě vyhýbal a odrážel zdatně všechny její pokusy o kontakt. Naposled jí dokonce vyhrožoval, že na ni zavolá ochranku, aby ji vyvedla z jeho kanceláře. Při tom ji propaloval pohledem. Na jeho oříškově hnědé oči se prostě nedalo zapomenout.

Proč se teď, když byla noc na krku, rozhodl vyrazit za ní do hor?

Další poryv větru vanoucího od nedalekého vrcholu zvaného Trapper Peak pořádně zamával s jejím malým stanem. Teď už začínala pochybovat, jestli si vybrala správný model. Rozhodla se pro něj, protože byl lehký. Při náročném vybavení na zimní túru to hrálo nezanedbatelnou roli. Ovšem nepočítala s tím, že to tady bude takhle strašně fičet. Nastudovala si předtím, než vyrazila, dost o terénu v Bitterroot Mountains a podívala si i na počasí. To se ale odpoledne, když už byla na cestě, náhle dramaticky změnilo.

Kvůli tomu také kontaktovala Westona Riveru, který tu měl pověst člověka, jenž se v horách vyznal. Ale samozřejmě jí nešlo jen o rady na cestu. Tajně doufala v to, že společný zájem o vysokohorskou turistiku by mohl pomoci v navázání dialogu. Třeba by z něj konečně vydolovala něco, co by ji posunulo dál v případě, kde beznadějně přešlapovala na místě.

Samozřejmě neočekávala, že všeho nechá a vyrazí za ní. Jenže to právě udělal, a to ji znepokojilo. Ten člověk ji přece dvakrát nemusel, takže za tím bylo nejspíš něco jiného. Co když přece jen přecenila své síly, když si takhle sama vyrazila do hor, do neznámého terénu?

Přepadl ji pocit viny. Měla mu říct, že se v horách vyzná, že má za sebou už nějaký ten výstup. Dokonce už byla i tady, v tomhle pohoří, jenže tenkrát šla jinou cestu. Nemívala ve zvyku se do věcí vrhat bezhlavě, zvlášť v horách se to nevyplácí, to dobře věděla. Pečlivé zmapování terénu jí pomáhalo i v její profesi. Bez toho by se nevypracovala mezi špičkové experty v rozkrývání finančních záležitostí.

Jakmile jí dorazila na mobil jeho stručná zpráva, v níž ovšem nevysvětlil, proč se za ní vydává, okamžitě mu psala zpátky. Zasykala ho otázkami a zároveň ujistila, že je v pořádku. Už se jí neozval, a to ji utvrdilo v tom, že za ní skutečně vyrazil teď za tmy do hor.

Rozepnula opatrně na škvírku stan a vyhlédla do inkoustové tmy. Už se stačila převléknout na noc, chtěla se jen přesvědčit, jak to venku vypadá. Vidět nebylo na krok, z oblohy se sypal sníh, vířil, bičoval jí tvář, jen co se ji odvážíla povystrčit. Poryv větru nafoukl stan, rval látku tak, že se bála, aby nepraskla. Sníh padal čím dál hustěji, od chvíle, kdy se utábořila, už ho pár centimetrů přibývalo, jak si mohla všimnout na stěnách stanu.

Malinko zpanikařila. Co když ji sníh uvězní ve stanu? Do hor unikala kvůli pocitu svobody, tam se mohla pořádně nadechnout. Popadlo ji to už jako dospívající holku. Tehdy se u její matky projevily první příznaky psychické choroby, s níž souvisela její potřeba nadměrného hromadění věcí i neschopnost se s nimi rozloučit. Mezi čtyřmi stěnami, v příbytku přeplněném nejrůznějšími krámy, na ni všechno

padalo. Teď jako dospělá si mohla dovolit žít ve vlastním domě nezaneseném zbytečnostími, ale hory jí pořád pomáhaly, jakmile ji dostihly matčiny problémy. Neztratila s ní kontakt, pravidelně se stavovala u ní doma, aby se přesvědčila, že je v pořádku, že nezanedbává léčbu a spolupracuje s profesionály, kteří jí chodili jednou za měsíc uklidit. U mámy v domě bude vždycky nepořádek, na to si zvykla a lepší už to nebude, ale potřebovala mít jistotu, že se to nehorší.

Dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby matka se svou poruchou dokázala nějak obstojně žít. Nikdy jí však nevymizí z paměti chvíle, kdy měla její máti krizi a situaci nezvládala. Tyhle stavy se mohou kdykoliv vrátit, to není u této choroby nic neobvyklého. Děsilo ji to a hory jí pomáhaly se z toho dostat. Potřebovala se jednou za čas „vychodit“, vyvětrat si hlavu.

Momentálně její obvyklý lék moc nezabíral. Když si všimla, že sníh už zasypal spodní zip od stanu, zatrnulo jí. Srdce se jí rozbušilo jako splašené, tváře i přes okolní chlad jen hořely, pot jí stékal po čele a před očima jí tančily hvězdičky.

Ale byly to skutečně jen mžitky před očima?

Mhouřila oči, pokoušela se aspoň něco vidět v té číně. Zdálo se jí, že zahlédla nějaký světlý bod, jenž se postupně zvětšoval a blížil se.

Mířil přímo k ní.

„April!“ Jakýsi mužský hlas se snažil překřičet zuřící sněhovou bouří. Před očima jí začaly vyvstávat obrysy lidské postavy.

Weston s čelovkou stoupal pomalu k ní.

„Tady jsem,“ ozvala se, ale její přídušený hlas neměl proti řvoucímu větru šanci. Vrátila se do stanu pro baterku a rozsvítila ji. Teď konečně ji mohl vidět.

Jakmile vstoupil do kuželu světla, uvědomila si, jak moc je to tam venku zlé. Vypadal jako sněhulák, zasypaný sněhem od hlavy až k patě. Pod vločkami se ztrácela i jeho kukla, přilba a dokonce i ochranné

brýle. Když jí došlo, do jaké sloty se pustil, aby ji našel, tak se vyděsila.

Přidřepł si u vchodu do stanu. O jeho široká ramena se vítr zastavil. Byl tak blízko, že se ho mohla dotknout. Očistil si brýle od sněhu, sundal je a zhasl čelovku. Hypnotizoval ji svým očima jako posledně, když na nic chtěl volat ochranku. Nyní však z jeho pohledu četla ještě něco víc.

Obavy a snad i starost.

„Musíme vás odtud dostat,“ pronesl pevným hlasem a nespouštěl ji z očí. „Rychle a opatrně.“

Nevěřičně zakroutila hlavou. „Tomu nerozumím.“

„Utábořila jste se v místě, kde často padají laviny.“ Oznamil jí to tak klidně, jako by ani nehrozilo smrtelné nebezpečí. „A tahle sněhová bouře jen zvyšuje riziko.“

Došlo jí, že na ni mluví jako profesionál, jako zkušený horský záchranář. Jako člověk zvyklý jednat s lidmi ve smrtelném nebezpečí. To všechno i obsah jeho zprávy ji úplně ochromilo.

„Proč –“ Zalapala po dechu, jak ji zaplavila vlna paniky. „Proč jste mi to nenapsal v esemesce. Já tu sedím jako pecka...“

Bezradně se rozhlédla kolem. Za jak dlouho to tady asi stačí sbalit? Další silný poryv větru se opřel do stanu. Přísahala by, že slyšela, jak látka praská.

„April, podívejte se na mě.“ Mluvil na ni s klidem, trpělivě, jako by ani neudělala tuhle pitomost, že si sem vyrazila. Riskovala při tom krk, nejen svůj, ale i jeho. „Pro vás bylo bezpečnější zůstat tady než se vydat ven, na cestu, kterou nemáte zažitou. Ale já to tu znám jako své boty a dovedu vás do bezpečí.“

Zmohla se jen na němé přikývnutí. Klid, který z něj vyzářoval, na ni působil blahodárně. Měla za sebou hodiny výstupů v létě, ale se zimou tolik zkušeností neměla. Jeden ze zasloužilých lezců, tam u nich doma v Denveru, jí radil, že by měla absolvovat lavinový

kurz, ale ještě se k tomu nedostala. Nenapadlo ji, že by se jí to hodilo zrovna tady a teď. Připadala si hloupě, jako nějaký amatér, že takhle riskovala, a co víc, zatáhla do nebezpečí i Westona.

Neměl ani tušení o tom, jak moc jsou jí takovéhle situace nepříjemné, když zjistí, že udělala nějaký přehmat, opomněla něco důležitého.

„Tak jo, díky.“ Podařilo se jí přemocť strach. Zádávala se mu do očí a věřila, že je tak spolehlivý, jak se zdál, že splní to, co slíbil. „Jdu se balit.“

Z toho nejhoršího ji dostal včas.

Každým krokem, jímž se vzdalovali od nebezpečného místa, kde rozbila svůj tábor, cítil úlevu. Zrovna tady se nikdy žádné záchranářské akce osobně neúčastnil, ale věděl, že je to lavinový terén. Asi před deseti lety tu zasahoval jeden z jeho týmových kolegů, takže aspoň z vyprávění znal, co to obnáší. K tomu viděl na vlastní oči dvě laviny tady v horách, a to mu stačilo. Bylo to učiněné peklo.

Povětrnostní podmínky dnešní noci byly pro laviny jako stvořené. Byl šťastný jako blecha, že ji našel živou a zdravou.

Démoni minulosti vystrčili růžky a Weston si byl jistý, že dneska v noci mu nedají pokoje.

„Kam jdeme?“ křikla na něj. Slova odnášel vítr a zdusil šátek, jímž si chránila obličej.

Sestupovali opatrně bok po boku, museli si dávat pozor na kameny ukryté pod sněhem. Nabídl jí čelovku, kterou pro ni vzal, ale měla svoji. Podle její výbavy, rychlosti a praktičnosti, s níž se balila, usoudil, že byla do hor připravená líp, než čekal.

Přesto měla strach. Napověděla mu to řeč jejího těla, neklidný pohled, trhané pohyby. Na to nemusel být zrovna školený záchranář, aby poznal, že je vyděšená. Snažil se ji uklidnit, jak to jen šlo, jen co se dostali z toho nejhoršího. Poznal, že to na něj nehraje, že má vážně strach, že to není jen nějaká finta,

jak ho nalákat do hor a tahat z něj rozumy o Alonzu Salazarovi a jeho financích.

To by musela být zatraceně dobrá herečka, aby dokázala předstírat ten záblesk paniky, který četl v jejích modrých očích, i chvění hlasu, když jí oznámil, v jakém se ocitla nebezpečí. I teď, přes ochranné brýle, viděl, že je nesvá.

„Tudy se dostaneme k bezpečnému tábořišti.“ Nebylo to daleko, protože za tmy a v tomhle psím počasí nestálo za to riskovat nějaký delší přesun. Ale vypadnou z lavinového pole a navíc se dostanou do terénu, který dobře znal.

„Nemůžeme sejít až dolů?“ naléhala, nakloněná k němu, aby ji slyšel.

Kdyby šel sám tak ano. Sestoupil by až ke svému terénnímu vozidlu, které nechal na počátku této cesty. Ale s April v závěsu to nechtěl riskovat. Sice vypadala, že má obstojné zkušenosti s horskými výstupy, ale za dne a normálního počasí. Teď bylo pozdě večer a ona už byla unavená a vystresovaná. Ale hlavně nedokázal odhadnout, jak je zdatná, kolik toho v tomhle terénu vydrží. Rozhodně nehodlal riskovat a zacházet do nějakého extrému, když to nebylo nutné.

„Bezpečnější bude kempovat tam, kde to znám. Tam můžeme počkat, až bouře přejde.“ Ukázal na místo skryté před větrem kousek před nimi. Chránil je bezpečný skalní převis a okolními stromy, a tak si ušetřilo bohatou sněhovou nadílku. „Vzal jsem s sebou velký stan z kvalitního nepropustného materiálu.“

Vlezl si pod převis, shodil batoh a začal vyndávat věci. Držel právě rukavice, když si všiml, že se zastavila. Zůstala jen pár kroků od něj, dopadalo na ni světlo jeho svítilny a vypadala úplně ztracená. Sníh jí dosahoval skoro ke kolenům.

Asi mu něco říkala, ale slova odnesl vítr.

Mávl na ni, aby šla blíž. „Neslyším vás,“ zakřičel.

Baterku položil na skalní římsu, tak aby svítila na batoh. April vlezla za ním, strhla si brýle i s čelovkou. Teď jí konečně zase viděl pořádně do očí.

„Vy tu zůstanete?“ zajímala se. „Se mnou?“

Strach už ji zřejmě přešel, uvědomila si, že už jsou mimo nebezpečí. Něco v jejím hlase, v tónu, jakým se ho ptala, mu připomnělo, že tahle žena ho nenechá vá chladným a že je strašně rád, že se mu ji podařilo zachránit.

April Stephensová mu padla do oka, jakmile ji uviděl. Pak zjistil, že je hodně dobrá v tom, co dělá, když krůček po krůčku rozkrývala minulost jeho učitele. A teď ho zase mile překvapila. Nikdy by ho nenapadlo, že žena, která by se vyjímala na titulní stránce exkluzivních časopisů, si vyrazí sama na horskou túru.

Měla všechno, před čím si muž sedne na zadek. Zajímavý obličej, vzrušující rty, perfektní postavu. Kromě toho si dokázala jít za svým, a před tím musel smeknout, i když v tomto případě stáli na opačných stranách.

„Nešlapal jsem takovou dálku v noci, abych vás tu teď nechal samotnou, April.“ Ne že by s ním představila společně strávené noci nehnula. Ale teď na to nebyl ten správný čas. Vzrušovala ho pokaždé, když se s ní setkal, to si musel přiznat. „Zůstanu tu s vámi.“

„To je... od vás moc hezké.“ Neznělo to nijak zvlášť přesvědčivě, ale hlas už zase měla pevný. „Ale já mám svůj vlastní stan.“

Rozepnula si batoh a chystala se vybalovat. Weston mezitím vyndal speciální sekerku, jíž se chystal zatlouct kolíky.

„Jestli se nepletu, tak ten váš je roztržený,“ připomněl jí. Dobře si pamatoval na to, jak látka nevydržela nápor vichru a praskla těsně předtím, než jí pomohl ho sbalit. „Navíc já mám stan pro dva.“

Byl to nejnovější a pořádně vykoumaný model.